

SEDM ŽAB

Tehdy smečka psích kluků řádila víc než jindy a nějaké napomínání či vyhrožování trestem na ně ani v nejmenším nezabíralo. To už se pak jejich máma naštvála a zaječela na ně:

„To raději hlídat žáby v rybníce než vás. Zmizte mi z očí!“
A představte si, oni opravdu zmizeli. Matka zkameněla údivem. Chtěla vzít svoje slova zpět, ale to při mluvení nejde – co se jednou řekne, je řečeno a basta. Začala je volat, nejdřív šeptem, pak hlasitě a nakonec co jí síly stačily, ale marně. Jen prázdné obojky zbyly v trávě a několik nenápadných žabiček odskákal k blízkému rybníku.

Rodiče to všechno nesli velice těžce. Už se zdálo, že nikdy nenaleznou cestu k úsměvu, když se jim narodila psí holčička. Ňafča byla čiperná, veselá, všude jí bylo plno. Čumáček strkala i tam, kam neměla. Jo, s temperamentními dětmi se jeden nenudí ani ve psím světě. Tak se stalo, že jednou večer vyčmuchala ve staré truhle ukryté psí obojky.

„Tati, k čemu máme v truhle tolik obojků?“ vyzvídala.
Ale otec místo odpovědi zastrčil čumák do tlapek, aby schoval ven se deroucí slzy. Ňafča se nenechala odradit a vyrazila za maminkou.

„Mami, nevíš, proč jsou v truhle obojky?“
Ale to neměla říkat. Maminka ji objala a dala se do tak use-davého pláče, že to nebylo k vydržení. Ňafča odběhla, ale tím víc jí to tajemství nedalo spát. Ať přemýšlela jak přemýšlela, její fantazie na takovou záhadu nestačila. Tak se zeptám sousedů, pomyslela si, a hned šla svůj nápad uskutečnit. Sousedé sice dělali trochu drahoty, jako že by ji to měli říct raději rodiče, ale nakonec psímu děvčeti vylíčili dávné události v těch nejživějších barvách.

„A protože už tvé bratříčky nikdy nikdo neviděl, zůstala

jsi, chudinko malá, se svými rodiči úplně sama – jako jedináček,“ dokončila svou řeč sousedovic Štěkna a chtěla Ňafču pohladit. Ale ta ucukla a zakřenila se na ni:

„Tak vám mockrát děkuji za informace, a já už musím letět.“

Vůbec se jí nelíbilo být malou chudinkou. Rozhodla se, že musí něco vymyslet. A jak tak o tom problému pořád hloubala, není divu, že se jí o něm zdálo i v noci. Ve snu za ní přišla veliká ropucha a řekla:

„Tvoji bratři jsou zakletí do žabí podoby. Zachránit je můžeš jen ty a nikdo jiný.“

„Ano, chci jim pomoci, ale jak?“

„Připrav se na to, že to nebude snadné.“

„Mluv dál, já se odradit nenechám.“

„Musíš projít hladinou rybníka přes vodní říši do míst, kde žijí tvoji bratři. Roste tam pevné hebké rákosí, z něhož musíš uplést pro všechny své bratry psí dečky. Až je dostanou, promění se zpět do své psí podoby.“

„Myslím, že to zvládnu,“ prohlásila ve svém snu Ňafča, hned ráno se do toho pustím.“

„To ještě není všechno,“ zarazila ji ropucha, „musíš dodržet ještě jednu obtížnou podmínku. Po celou dobu nepromluvíš, nezaštěkneš, nezakňučíš a budeš všechno, co se ti přihodí snášet trpělivě a bez námitek. Rozuměla jsi?“

„Samozřejmě,“ přikývla Ňafča a probudila se. Ve skutečném světě je rozhodování těžší než ve snu, avšak co by to bylo za příběh, kdyby hrdina mávl nad problémem tlapkou a zůstal doma v pelechu. Ňafče odvaha nechyběla. Napsala rodičům na patník vzkaz a vydala se na cestu. Ponořila se pod hladinu rybníka a plavala dlouhatánským tunelem, až se téměř bez dechu vynořila v neznámé krajině. Všude tam rostlo rákosí, heboučké jako beránčí vlna, a přitom pevnější než len.

Hned se dala do díla, natrhala horu rákosových stvolů, až měla tlapky celé pořezané od houževnatých vláken. Dál je

musela rozčesat, rozdělit do tenkých proužků, ty smotat a navinout do klubek. No a z klubek nakonec uplést dečky. Dny běžely a Ňafče šla práce pěkně od tlapek. Jednoho dne sem však zabloudil krásný lovecký pes z královské krve. Ňafča mu podala misku vody a celá se zatetelila příjemným pocitem z blízkosti takového fešáka. Ani on však nezůstal lhostejný.

„Tvoje líbeznost, děvče, mě naprosto uchvátila. Pověz mi, kdo jsi a co tu děláš.“

Ale Ňafča, jak dobře víme, nesměla ani Ňafnout, proto jen mimicky vysvětlovala, co vlastně ani vysvětlit nešlo. Krále však okouznila i její pohybová kreace a rozhodl, že ji vezme s sebou na hrad. Ňafča sbalila své rákosové saky paky a ochotně následovala svého nového známého.

Na hradě bylo pěkně, až na nepříjemnou přešlechtěnou královu sestřenici. Dívala se na Ňafču skrz drápky a nejraději by ji rovnou rafla. Ale král to nedovolil a prohlásil, že krásná mladá psí slečna se tímto stává jeho ženou. Kdo by jí ublížil, nedobře dopadne. Zlá sestřenice se tedy stáhla a pečlivě svou nenávist k nové obyvatelce hradu skrývala. Ňafča zatím pilně pracovala na své vysvobozovací úloze, ale zároveň byla šťastná v příjemné společnosti vznešeného krále. Není tedy divu, že v brzké době očekávali oba manželé narození štěňátek. A právě v tom okamžiku obdržel král vzkaz, kde ho jeho přítel ze sousedství žádal o pomoc proti zdivočelým vlkům na hranicích. Jen nerad odjížděl, ale nedalo se nic dělat.

Jednoho večera se mlčenlivé Ňafče narodila dvě krásná štěňátka. Zlá sestřenice využila její slabosti, děti jí odnesla a na jejich místo nastrčila dvě ošklivé krysy. A hned rozhlásila:

„Mladé královně se narodily krysy. Určitě je to čarodějnice v psí kůži a krále uhranula. Musíme ji zabít.“

Ňafča byla slabá, promluvit na svou obranu nesměla, ale přesto se ze všech sil snažila dodělat poslední psí dečku,

aby alespoň bratry zachránila.

Ve chvíli, kdy na ni zlá sestřenice poštvála svoji smečku, zbýval jen nepatrný kousíček.

„Hod' naše psí dečky do hradního příkopu, sestřičko,“ ozval se náhle tichý hlas.

Uposlechla a v tom okamžiku po jejím boku stáli urostlí statní psi. Teď už si na ni nikdo netroufl. Do toho všeho zmatku se vrátil její král. Sestřenice se snažila i jemu namluvit svou lež, ale nejmladší bratr, kterému z nedopletené dečky zbyla na bříše malá žabí bradavička, nesl v náručí jejich dvě dítky, která se po všem vesele oháněla svými ostrými zoubky. Král se málem rozplynul blahem a zlá sestřenice se se staženým ocasem odplížila pryč. Když podvodním tunelem připlavali do království rodiče mladé královny a jejích vysvobozených bratrů, štěstí se jim začalo lepít na všechny tlapky. A jestli jim neuschlo, lepí se dodnes.